

Anne-Maarten van Heuvelen - "waarom ik twee namen heb? Mijn ouders hadden een slecht huwelijk!" is zanger/bassist van bluesband MarbleTones en Arabicana-band NO Blues. Kort geleden verscheen zijn eerste solo-cd Friday the 17th. Komt uit Apeldoorn, woont antikraak op de Huissensedijk in Arnhem: vrijstaat, kunstenaarskolonie, rock 'n roll huishouden. Behalve op maandag, zijn liedjesschrijfdag. Dan ruimt hij op. "Doorgaans ben ik een rationeel mens, maar op het podium, where I step into my office, ben ik meer in balans."

'blues is krachtig, dat past bij me'

—
TEKST JUDITH WERMENBOL FOTOGRAFIE PIM LEENEN
—

Anne-Maarten Hills maakt Americana: een mix van blues, country en folk. Hoewel folk eigenlijk voor mietjes is. Van blues houd ik vanwege de kracht. Mijn muziek heeft ook iets folkachtigs, maar veel folkmuzikanten zijn zulke dweilen. In folk zit geen kloten! Folk wortelt in de protestants-christelijke traditie: het moeten lijden en de berusting in het lot klinken erin door. Bluesongs zijn songs met passie. Kijk, dat past bij me. De blinkende gitaren staan keurig gesorteerd op een rij langs de afgebladderde muur. De contrabas is een kwetsbaar middelpunt op het versleten tapijt. Hij laat zijn gebalde vuist zakken. Maar in de dagelijkse omgang ben ik eerder rustig en zakelijk. Zakelijkheid gaat nooit ten koste van authenticiteit. Nee zeg, als ik iets schrijf, kijk ik echt niet of er een markt voor is. Zo maak ik geen muziek. De muziek komt uit mijzelf, ik hoef er niet wereldberoemd mee te worden. Ik zou wel graag zó met muziek bezig willen zijn, dat het voldoende oplevert om van te kunnen leven.

"Ik heb geen eerste herinnering aan muziek. Of wacht, misschien toch. Mijn moeder had een plaat van Nina Simone, een jazzblueszangeres, waar ze veel naar luisterde toen ze zwanger was van mij. Toen ik het huis uitging heb ik hem meegenomen.

Net als mijn moeder ben ik een vrijdenker. Ik doe mijn eigen ding en wil niet dat iemand zich met mij bemoeit. Mijn vader is communicatietrainer van beroep. En net als alle communicatiemensen kan hij niet communiceren. Hmm... ja, en mijn beroep is persvoorlichter. Ik heb Journalistiek gestudeerd, maar het probleem tussen mij en de journalistiek is mijn totale gebrek aan nieuwsgierigheid. Alle journalisten zijn trouwens vooringenomen, klierige, cynische etters, omdat ze schrijven over anderen die iets doen wat ze eigenlijk liever zelf hadden willen doen."

By the way - schrijven over iets wat anderen meemaken: was het vertolken van blues niet voorbehouden aan mensen met een zwaar leven? "Ik ben blueszanger, want ik zing vanuit mijn gevoel. De teksten komen uit mijn eigen beleevingswereld. Maandag is mijn liedjesschrijfdag. Ik begin met het doen van de afwas en ruim het huis op. Dat is een soort van geestelijk opruimen. Ik moet geestelijk opgeruimd zijn om een liedje naar boven te laten komen." Het logo van Hills toont Anne-Maarten op weg, the road is my home, gitaar op de rug. Eigenlijk ben ik geen gitarist - niet eens bassist. Ik zie mezelf als muzikant, en ik gebruik instrumenten om daaraan invulling te geven. Maar toen ik voor het eerst een basgitaar hoorde, wist ik: dat wil ik. Vanwege het geluid. Vanwege de rol van de basgitarist in een band. Een goede basgitarist zit de andere bandleden niet in de weg. Je ziet hem pas, als hij er niet is. Dan mis je hem. Daarmee kun je de helft van mijn persoon samenvatten. Want ik ben ook zanger. Ik zing bijna op therapeutische basis. Ik word er gelukkig van en, als ik goed zing, de mensen die luisteren ook. Tja, laten we zeggen dat het allemaal één grote therapie is!

Op een podium voel ik me meer op mijn gemak dan in elke andere situatie in het leven. Nee, ik transformeer niet, ik word juist meer mijzelf. Volgens sommigen mag ik dan rationeel zijn, op het podium heb ik meer balans. Daarom voelt het voor mij daar zo prettig. Kijk, ik heb mijzelf vanaf mijn vijftiende leren zingen, gitaar en bas spelen. Niemand heeft daar iets aan bijgedragen. Daarin bestaat mijn zekerheid: wat er ook gebeurt, ik doe mijn ding."